

Mosselzaad en bestuurlijke inertie

Gedurende enkele jaren, tussen de twee oorlogen, had het bestuur van Bruggen en Wegen aan de Diensten van het Zeewezen de zorg overgelaten het trekken van mosselzaad op onze kust te regelen.

Gedurende die jaren werden de Waterschoutdiensten van Nieuwpoort, Oostende en Zeebrugge gelast een statistiek aan te leggen van de schepjes, meestal tot de Scheldehavens behorend, die gebruik maakten van de vergunning die zij, mits betaling van een geringe taks konden bekomen.

Het opmaken en bijhouden dezer statistiek die een nauwkeurig toezicht vereiste, zou het Zeewezen de gelegenheid geven de sedert jaren bestaande reglementatie desnoods aan te passen aan de noodwendigheden van de tijd, en zou tevens toelaten zich een juist denkbeeld te vormen van de economische en internationale betekenis van het mosselzaadplukken op onze kust.

Het duurde niet lang om vast te stellen dat de vergunningen, die in principe door de Belgische staat werden toegekend om de nationale mosselkweek te bevorderen, zoniet uitsluitelijk dan toch grotendeels ten goede kwamen aan de Hollandse kwekers van de Oosterschelde, alwaar onze mensen, onder strikte toepassing van een spitsvondig reglement, feitelijk van de kwekerij uitgesloten waren.

Aan Nederlanders was het weliswaar niet toegelaten op onze kust mosselzaad te komen trekken, maar niets belette de Belgische gegadigden het zaad dat zij bij ons plukken aan Nederlandse kwekers te verkopen. Daar was een goede stuiver aan te verdienen, vermits de geringe vergunningstaks sedert ettelijke jaren onveranderd was gebleven.

Dit beantwoordde evenwel volstrekt niet aan de bedoeling onze kwijnende mosselteelt herop te beuren, maar kon niet anders dan ze grotelijks benadelen. Nauwelijks was het mosselzaadplukken met 1 oktober opengesteld, of men zag de schepjes aan het werk gaan; wind of geen wind, deze die van een motor voorzien waren konden twee reizen doen tegen de zeilboten één, en het waren gewoonlijk de eigenaars van die verouderde zeilboten die nog de karige mosselteelt in onze wateren uitoefenden.

Allen wierpen zich natuurlijk eerst en vooral op het meest gezochte zaad, namelijk het zuivere praalzaad, dat met grote lappen van de staketsels onzer vier kusthavens werd afgestoken. Na enkele weken bleef er niets anders over dan het minderwaardige, met zand en schelpgruis vermengde zaad, op de golfbrekers, dat trouwens veel moeilijker en tijdrovender was om plukken dan het praalzaad. Het vergunningsreglement voorzag trouwens dat op die kunstwerken geen scherp alaam mocht gebruikt worden.

Om een einde te stellen aan die onbillijke toestand besloot het Zeewezen ertoe het praalzaad der havenstaketsels voor te behouden aan de vergunninghouders die werkelijk de mosselkwekerij in onze wateren uitoefenden, wat evenwel niet zou beletten dat die nationale mosselkwekerij steeds meer zou verdwijnen.

Zij die hun profijt vonden in de verkoop van door de Nederlanders zo gezochte Belgische mosselzaad, zouden voor een even grote teleurstelling komen te staan nu de mosselkweek van de Oosterschelde meer en meer naar de Noordelijke Wadden verhuist. Het schijnt wel 'n hopeloze strijd te zijn voor dezen die zich nog vastklampen aan de vroeger zo bloeiende kwekerij in de Zeeuwse stromen.

Niet alleen is de handel meer en meer aangewezen op de mosselen in de afgelegen Wadden gekweekt, maar ook het mosselzaad wordt in voldoende hoeveelheden in die wateren aangetroffen. Lazen we niet in de wekelijkse Brief uit Yerseke nr 960 in het Visserijblad van vorige week verschenen: « Mosselzaad bijna ieder jaar volop doch vrijwel steeds in voldoende mate vlak bij de gehuurde gronden, vrij voor het vissen. Wat wil je nog meer ».

Dit alles komt ons in het gedacht bij het lezen van een bestuurlijke mededeling, uitgaande van de Dienst van Bruggen en Wegen, verschenen in het Visserijblad van 24 januari onder hoofding « Het trekken van mosselzaad ».

Dit bericht is een model van onnauwkeurigheid: het vermeldt een ministrieel besluit van 13 januari, verschenen in het Staatsblad van 13 januari, houdende vaststelling van de retributie voor het bekomen van vergunningen tot het zoeken en het trekken van mosselzaad gedurende het tijdperk van 1 oktober 1963 tot 30 april 1964 op de werken van de kusthavens.

Die mededeling komt zo maar 4 maanden te laat, vermits ze met 1 oktober in werking treedt.

De retributie, let wel, is nog steeds tien frank per maand en per netto moorsomton. Die netto tonne maat gaat voor de Scheldevisserstvoot van 1,14 tot 18,18 ton!

Onder artikel 2 meldt de mededeling dat de retributie met de helft verminderd wordt voor de boten die niet van een motor voorzien zijn, terwijl er sedert jaren geen Scheldevisser meer zijn die geen motor hebben.

Hoe rijmt men dat alles te saam?

VERITAS

**REDERS,
„HET VISSERIJBLAD”
IS UW VAKBLAD !**

Beschermkledij voor de visserij

Bij notariële akte werd door een groep handelaars en visserijcoöperatieven overgegaan tot de stichting van de vennootschap ASAM. Het doel van de maatschappij is kledij gezamenlijk aankopen en verdelen onder mekaar voor verder verkoop aan de vissers.

De stichters zijn:
Hand in Hand, Zeebrugge.
S.C.A.P. Oostende.
H. Pintelon, Oostende.
Marcel Lambregt, Oostende.

Als zaakvoerder werd dhr Vandenberghe aangesteld.

De maatschappelijke zetel is gelegen Hendrik Baelskaai 27, Oostende.

Het doel is door gezamenlijke aankoop de vissers zo goedkoop mogelijk van hun uitrusting te voorzien aan vastgestelde prijzen.

PUBLICITEIT IN HET VISSERIJBLAD

DOET UW
ZAKENCIJFER STIJGEN

VRIJE VISSERIJSCHOOL TE HEIST BESTAAT 60 JAAR

Op Karnevalmaandag, 10 februari wordt feest gevierd naar aanleiding van het zestigjarig bestaan van de Vrije Visserijschool te Heist. Dit feest gaat door onder vorm van een academische zitting op het Stadhuis waar Minister Bertrand en vele andere personaliteiten zullen aanwezig zijn. Na de opening van de zitting om 17 uur treedt een koor op die enkele zeemansliedjes zal ten beste geven. Hierna geeft de heer Directeur Ackx een verslag weer waarop de uitreiking van diploma's en brevetten volgt.

Tevens wordt ook een wisselschaal overhandigd vanwege de Provincie. Een slotwoord wordt gehouden door de heer Minister van Verkeerswezen. Na de zitting zal een korte receptie aangeboden worden in een der bovenzalen van het Stadhuis.

Gebrekkig politietoezicht in de Vismijn te Nieuwpoort

Sedert de sprotopvangregeling in gang is hebben we dikwijls met grote voldoening gezien hoe de bedienden van de Rederscentrale, die 's morgens vroeg de markt doen, van 's namiddags 16 uur tot 's avonds laat te Nieuwpoort, Zeebrugge of Oostende, de sprotaanvoer controleren en trachten weg te maken.

Hetzelfde mogen we zeggen vooral van het stadspersoneel der vismijn van Nieuwpoort, welke onverpoosd zijn medehulp verleende. Groot was onze verwondering nochtans vóór een paar weken toen

op een zondagmorgen de vismijn gekuist werd door een stadsbediende met de hulp van de vismijnbestuurder die waarschijnlijk dacht dat hij thuis was, tenware hij thuis hetzelfde niet moet doen.

Wat we echter ook vaststellen is dat de politie rond en in de vismijn aldaar niet te vinden is en zich ook weinig of niet om de gebeurtenissen der mijn bekommert.

Diefstallen, ongevallen, enz. trekt zij zich weinig aan.

Aan dergelijke toestanden zou wel mogen verholpen worden.